

Благовестете от ден на ден спасението на нашия Бог!

Евангелско четиво

11 НЕДЕЛЯ СЛЕД ПЕТДЕСЕТНИЦА. НЕДЕЛЯ СЛЕД УСПЕНИЕ БОГОРОДИЧНО

Затова царството небесно прилича на цар, който поиска да си разчисти сметката със слугите си.

Когато почна той да разчисти сметката, доведоха при него едного, който му дължеше десет хиляди таланта; а понеже тоя нямаше, с какво да заплати, господарят му заповяда да продадат него, и жена му, и децата му, и всичко, що имаше, и да заплати; тогава тоя слуга падна и, кланяйки му се, казва: господарю, нмай търпение към мене, и всичко ще ти изплатя.

А господарят на този слуга, като се смили, пусна го и му прости дълга.

Слугата пък, като излезе, намери едного от другарите си, който му дължеше сто динария, и като го хвана, давеше го и му казваше: изплати ми, което ми дължиш; тогава другарят му падна пред нозете му, молеше го и думаше: нмай търпение към мене, и всичко ще ти изплатя; но тоя не рачи, а отиде и го хвърли в тъмница, докле да изплати дълга.

Другарите му, като видяха станалото, много се огорчиха и дойдоха, та разказаха на господаря си всичко, що се бе случило. Тогава господарят му го повика и казва: рабе лукави, аз ти простих целия оня дълг, защото ми се примоли; не трябваше ли и ти да се смилиш над другаря си, както и аз се смилих над тебе?

И като се разгневи господарят му, предаде го на мъчителни, докле да му изплати целия дълг.

Тъй и Моят Отец Небесен ще стори с вас, ако всеки от вас не прости от сърце на брата си прегрешенията му. (Мат.18:23-35)

Отеческо наследство

МИЛОСТИВИЯ ЦАР И НЕМИЛОСТИВИЯ СЛУГА

Братя и сестри, в св. Евангелие има мисли, които щом чуем или прочетем, веднага разбираме величието на Христовото учение. Да се спрем на притчата за милостивия цар и безмилостния слуга. Исус Христос често е сравнявал небесния мир с царство и Бога с Цар-Творец и Промислител. Бог е неограничен по Своята власт над всичко и е абсолютен Владетел на вселената.

Човече, готов ли си да вършиш това, което Бог ти повелява? Той е твой Творец, ти му принадлежиш изцяло. Желаш ли да Го изповядаш безусловно? Можеш ли всичко, което ти предлага, онова, което ти знаеш или не знаеш, да го приемеш и вършиш, без да Му се противиш? Опитай да изпълниш Неговите заповеди, които ще те въведат наистина в едно ново, непознато за тебе досега царство. Ние, хората от днешния свят, не правим лесно тази крачка. Съгласни сме да имаме своя религия, но не желаем Бог да е над нас. По-добре ни е да стоим на трон, па макар той и да е разклатен. Желаме сами да разпореждаме със себе си и с всичко около нас. При това всеки забелязва, че ние не сме господари на своя живот. Често сами виждаме, че сме виновни за своите погрешни постъпки. Заемем ли се сериозно с нашата отговорност, непременно ще стигнем до Бога. Той не зависи от нас, а ние зависим от Него. Ние може да забравим Бога, но с това не можем да Го отстраним. Когато грешим тайно, водим себе си към смърт. Слугата от притчата пропилял парите на господаря си, като че са негови. Сега бил изправен, за да чуе присъдата му. От него се искало онова, което му било поверено. Понеже не бил в състояние да го върне, присъдата била строга. – Който посяга на Божието имуществено, безразсъдно, попада пред Божия съд.

Днес малко се чува за Божия съд. Често слушаме да казват: Ако имаше такъв, той не щеше да търпи тия неправди. Мисълта за съд създава страх, но от страха не идва нищо добро. Затова нека го изоставим. Леко и приятно се живее, когато няма отговорност. Исус Христос е знаел много добре това човешко умване и затова толкова често говори за съда Божия. Който отстранява мисълта за съда, премахва царството на Бога, но с това детронира и сам себе си, като се покорява на други ръшителни сили. Който не се страхува от присъда при лоши дела, пропилява всичко. Така станало и със слугата от притчата. Господарят му потърсил сметка и той трябвало да се моли: „Имай търпение към мене, и всичко ще ти изплатя!“ (Мат. 18:26) Страхът от Бога не е от Него, защото Той е любов. При обич никога не бяга от обичания. Страхът у човеците пред Всевишния идва от нашата нередовност, греховност и падения. Така и слугата в трепет паднал пред господаря и го молел за милост и прошка. Сега се случило най-великото: Съдията-Господар от висотата на своя трон протяга ръка към молещия се треперещ човек и му прощава целия дълг. – Най-голямо чүдо, което Бог върши всеки ден и час, е Неговата прошка. Та е чүдо. Прощката на Царя на царете е вечна. Съмилостивият Си Бог прощава милионите наши греховни задължения. На слугата от притчата било простено всичко. А той, „като излезе, намери едного от другарите си, който му дължеше сто динария, и като го

хвана, даваше го и му казваше: изплати ми, което ми дължиш!" (Мат. 18:28) Другарят му се молел за отсрочка, но безмилостният слуга го хвърлил в тъмница – резултат от човешкото заслепление. Ние хиляди пъти просим прошка от Бога, повтаряме при службите постоянно „Господи, помилуй!“ – но към другите сме жестоки. Колко малко разбираме словото на Евангелието! Трагичността на положението ни се състон в това, че знаем вината си, надяваме се на Божието милосърдие, а не прощаваме никому. Поуката от притчата е: щом получаваме от Бога милост, трябва и ние да бъдем милостиви към другите. „Рабе лукави, говори господарят от притчата, аз ти простих целия оня дълг, защото ми се примолни; не трябваше ли и ти да се смилниш над другаря си, както и аз се смилнах над тебе?“ (Мат. 18:32-33). „И като се разгневи господарят Мү, предаде го на мъчители" (Мат. 18:34).

Братя и сестри, ако простим, ще ни се прости. Ако ли не простим и на нас няма да се прости (Мат. 6:14-15). Христос не се нуждае от нашите гръмки речи, а от милостивото и любвеобилно отношение към другите. Не нашите дүми за прошка, а любовта ще ни помогне. Прощката само ще е свидетелство, че нанстина сме Христови последователи. Но как да стигнем до нея? – По пътя, посочен от днешната притча. Бог прощава милионите наши грехове. И ние да простим на нашите околни и близки! Амин!

Източник: bg-patriarshia.bg

Български светини

УСПЕНИЕ НА ПРЕПОДОБНИ ИОАН РИЛСКИ ЧУДОТВОРЕЦ

Тропар на св. Иван Рилски

Основа на покаяние, пример на үмиление, образец на үтешение и на дүховно съвършенство бє твоят равноангелски живот, преподобни, като си пребивавал в молитви, постничество и сълзи. Отче Иоане, моли Христа Бога за нашите дүши!

Най-великият светец на българска земя, преподобни Иоан Рилски се родил около 876 г. в Екрино, разположено в гънките на Осоговската планина край река Струма. Бил съвременник на княз Борис, на неговия син Владимир, на цар Симеон Велики и на Симеоновия син цар Петър. От крехка детска възраст в дүшата на Иоан започнала да се развива и крепне религиозната вяра. Благодатната светлина на християнството се разливала навред по родната земя. Започнали да строят църкви и манастири из цяла България. След въвеждането на славянската писменост в българските земи новоосновените обители станали не само огнища на религиозен живот, но книжовни и просветни средища. Чистият юноша Иоан закопнял да се посвети напълно в служение на Бога и да изпълни съкровено то си желание – в някоя светла обител да се отдаде на монашески живот – на молитва и труд. След като напуснал своето родно село, Иоан постъпил вероятно в близкия манастир "Св. Димитрий" под самия връх

Рүен. Түк той не само засилил своите зложени към дүховно съзидателен живот, но имал възможност да получи образование – да научи четмо и писмо и да придобие знания от свещените, богослужбените и другите религиозни книги. Св. Иоан приел монашество, но не останал за дълго в манастира. Той имал влечение към үединен живот.

Преподобни Иоан Рилски се подвизавал на много места, докато най-после се үстановил в прекрасната рилска планинска пүстина, гдето завършил земния си живот и основал манастир, който съществува вече над 1000 години. Извършил много чудеса през живота си и подир смъртта си: чудесно нахранил овчари, излекүвал с молитвата си един побъркан, изцерил и изцереява от разни болести благочестиви люде, опазва манастира си чрез своята благодатна сила. Посетил го благословеният цар Петър Български, макар и да не могъл да стигне до неговото местожителство поради планинските стръмнини и үрви. Преди смъртта си преподобни Иоан отишъл на пълно үединение в "горната постница", гдето съставил своето "завещание". Там и починал самичък на 18 август 946 година и бил погребан в притвора на църквницата в каменна гробница, която се е запазила до нас.

Около 980 г. нетленните му мощи по негово откровение били открити и пренесени в гр. Средец (София). Това събитие изглежда съвпада с неговата канонизация. В 1183 г. үнгарският крал Бела III завоювал от византийците Средец и отнесъл мощите на свети Иван в своята столица Гран (Остергом), отдето бил принүден да ги върне обратно подир четири години. От София – подир повече от 200-годишно пребиваване түк – българският цар Асен, след като освободил България от византийско робство, пренесъл мощите на св. Иоан Рилски в своята столица Търново в 1195 г. А след като България била завоювана от түрците, подир други 274 години пребиваване в Търново, монасите от обновения Рилски манастир пренесли св. мощи в своята обител в 1469 г., гдето те почитат и досега.

Преподобният Иоан Рилски е обявен за изключителен небесен покровител на българския народ и се ползва с народната благовейна почит в България.

© Жития на светните. Синодално издателство, София, 1991 година, под редакцията на Партений, епископ Левкийски и архимандрит Д-р Атанасий (Бончев).

Наръчник по Православие

КАКВО Е НҮЖНО ЗА СПАСЕНИЕТО

III. СПАЗВАНЕ НА ЗАПОВЕДИТЕ

За спасението също така трябва да получаваме благодатни сили за спазването на заповедите и извършването на всички необходими дела на вярата „За да бѓде и вярата такава, каквато трябва, и делата да се извършват надлежно, ни е необходима

благодатта на Светия Дух. Без нея не само да повярваме, но и да помислим за доброто не можем. Но дори и да помислим, нямаме сили да изпълним това добро. Защото, както казва Апостолът, да пожелаваме доброто можем, но щом се стигне до дело, бягаме от него: „защото желание за добро има у мене, но да го върша не намирам сили“ (Рим. 7:18). „Знай и твърдо се придържай към убеждението и онази вяра, че благодатта на Светия Дух не се подава иначе и не може да бъде прнета освен чрез тайнствата, установени в Църквата от Самия Господ чрез ръцете на Светите Апостоли“.

„За да ти е по-ясно колко е необходимо всичко това, сравни шестването по пътя на спасението с обикновено пътешествие. За да е по-удобно и безопасно за пътника да върви, трябва да бъде светло, да има прокаран път, самият той да е здрав и силен, в случай на нужда – например на завоите или кръстопътищата, да има някой, който да му покаже кой път да поеме. Същото е необходимо и при шестването по пътя на спасението: необходима е светлина – това е вярата; необходим е прокаран път – това са заповедите; необходими са здраве и сила – това са благодатните сили, подавани чрез тайнствата; необходими са пътни знаци и ръководители – това са пастирите на Църквата. Всичко това ти виждаш действащо в Светата Божия Църква, поради което всеки, който по правилен начин извършва спасението си, състон в жив съюз с нея. Всички спасили се са вървяли по този път и всички спасяващи се вървят по него... друг път на спасението няма“. „Накратко цялата вяра може да се вмести в следното: Бог в Троица покланяем, света създал и за нас промишляващ, ще спаси нас, падналите, по благоволенieto на Отца в Господа Исуса Христа чрез благодатта на Святаго Духа в Светата Си Църква, ще ни спаси със спасение, тук съкровено извършващо се, което в бъдещия живот ще се яви в цялата си неизречена светлина“ Светител Теофан Затворник.

Автор: Архимандрит Лазар

Източник: "Какво е необходимо да знае съвременния православен християнин", изд. Тавор

Отчески съвети

СТАРЕЦЪТ КАЛИНИК ИСИХАСТ

Местността Катунския, е дива, скалиста, разположена на южния край на Атонския полуостров. Заедно със съседните скитове: Кавсокаливия, св. Василий, Малката Света Анна, Каруля, образува най-святата част на Атон. Ако Света Гора си я представим като храм, то тази област би била светия олтар.

На това място се подвизавал старецът Калиник Исихаст, духовник, който е имал способност да прониква в тайните дълбочини на сърцето и да отдея пшеницата от плевелите. Известността на отец Калиник като старец, имащ дар на духовно разсъждение привлякла към него множество хора, търсещи уверен отговор в разрешението на своите трудности, отговор, сочещ Божията воля. Всички

поклонници, дошли на Света Гора, можели да се ползват от духовните съкровища на отец Калиник. Идвали със съмнения, с житейски проблеми, с въпроси за изтълчване на някои

части от Свещеното Писание, идвали за духовна помощ. И всички били удовлетворени и възнаградени: неопити, старци, отшелници, общежителни монаси, миряни, чиновници, полицаи, гърци, руснаци, цялата Света Гора, всички вързали към пустинника исихаст на Катунския. Идвали много посетители и се получавали много писма. Той бил истински пастир. Така винаги е било, отците, които имат дар на духовно разсъждение, да привличат като магнит тези, които се измъчват от трудностите в духовния си живот. Но имало и такива случаи, при които хора посещавали отшелника просто от любопитство, а не от духовно стремление. Виждайки тяхното безразличие и той самия се показвал безразличен към духовна беседа. Изглеждало, че се отказва от обичайното си духовно настроение и се спуска до нивото на интересите на такива посетители. Случвало се е да го попитат: „Как върви работата? Лозето? Излезе ли зехтин от маслините ви?“ И само ако посетителят сам започне разговор на духовна тема, старецът охотно разкривал пред него съкровището на своята душа.

Близо до килията на отец Калиник живеел монах, който често, поради своята сприхавост, причинявал раздори. Започвал да спори от най-незначителните думи, оскърбявал ближните с думи, неподходящи за монасите. Веднъж се заял и с отец Калиник. Минавайки покрай неговата килия, үмишлено оскърбил стареца с неподобаващ маниер. Старецът не продүмал нито дүма, оставайки съвършено спокоен. Монахът, извършвайки оскърбелението, се отправил в своята килия. Тогава отец Калиник му дал добър үрок, подобен какъвто той никога не е получавал. Отецът показал с ръка църквата на неговата килия и казал: „Брате, ще отидеш ли да получиш свето Причастие?“ Монахът, не придавайки значение на тези дүми, се приврал в своята килия. Но когато на спокойствие се замислил над значението на тези слова, се развълнувал. Действително, как може сега да се осмели да се причасти, не получавайки прошка от брата, когото бил оскърбил? Безпокойството му растяло толкова, докато не го изпълнило с үжас и мъка от извършеното, и не бил в състояние да се үтеши, докато не се върнал при стареца Калиник, за да падне ниско пред него и да изпроси прощение. Така отец Калиник үмеел с малко, но үмни и поүчителни дүми да привежда в чувство тези, които са нехайни за своето поведение.

Един ден при него дошъл един полицаи, работещ на Света Гора, който бил много смүтен от някои хора, които живеели тук: „Отче, много съм разочарован от срещата си по служба с някои личности. Имах огромно желание да дойда тук, за да срещна добродетелни и свети монаси, но намерих обратното. Ако и на това свято място има такива безобразия, то какво ще е

навън в света? Дойдох да намеря добродетел, но намерих порок” – казал разочарован полицейският служител.

„Възлюбени брате мой, добродетелта – това не е закачено бельо, което простират в Дафни и всички могат да го забележат. Твоята служба е такава. Длъжен си не само да наблюдаваш безобразията и злото, но и да се стараеш да ги търсиш и избличаваш, даже и в случанте, когато те не са видими. Поставили са те тук не за да търсиш добродетелта, а да намираш и изкореняваш злото. Не забравяй, че добродетелта – това е нещо скрито, нещо, което тайно израства в скривалището на сърцето...”

Автор: Архим. Херувим Барамбелас

Православно семейство

НЕВЪЗВРАТИМА ЗАГУБА

Загубата на целомъдренето има извънредно тежки последици за семейния живот и семейните отношения на хора, прекарали бурна и нечиста младост. Колко зло донася така наречения флирт – привычното любовнострастно ухажване сред младежите. Цялата тази волност във взаимните отношения, разпалващите и към нищо не задължаващи целувки, кокетната игра на чувствата, понякога много опасна и възпламеняваща. Чистото злато на искрената любов се разменя тук срещу петачетата на флирта, което е много тъжно. Честната, прекрасна любов на младите сърца е драгоценен дар от Твореца, даден на човека като велико щастие и радост на живота и към този дар трябва да се отнасяме грижливо. А се случва така, че хората губят този дар поради небрежност или лекомислено отношение. Сърцето постепенно загръбвява в нездравите възбуди на флирта, и вие вече не можете да обичате искрено, беззаветно и чисто. Между другото настъпва момент, когато на жизнения ви път срещате добър човек, за какъвто отдавна сте мечтали, на когото ви се иска да отдадете цялото си сърце. Човек, способен да ощастливи живота ви, напълно достоен за вашата любов и тогава с ужас забелязвате, че вече не можете да обичате, че няма с какво да обичате: сърцето се е износило, изхубило и е неспособно за дълбоко, здраво чувство. Колко е болно, оглеждайки се назад, към своето минало, да виждаш, че чистото, ярко, голямото щастие на любовта е заменено за нечистотата на съмнителни наслаждения. Да се помогне за тази мъка е почти невъзможно.

Автор: св. Василий Кинешемски

Детски свят

МОЛИТВА

Всяка вечер преди да си легне, Владко застава на колене, събира ръце и тихичко се моли. Майка му с үмиление гледа как малкият ѝ син се моли на Бога. Леко ѝ става на сърцето.

Една вечер Владко каза:

– Тази вечер няма да се моля!

– Защо? – үчүди се майка му.

– Всичко си имам, мамо! Няма какво да искам от Бога.

– Тогава ще поблагодарим на добрия Господ Бог, заедно всичко ти е дал.

И Владко застава на колене и започна да благодари, да изброява. За топлата стая – защото има деца, които живеят на студено. За меките завивки – защото много деца нямат и постеля. За хубавите играчки – много деца не са ги и стүнүвали. За добрата майка и трудолюбивия баща – колко много деца нямат майка и татко. За здравето – защото той беше видял веднүж колко много болни деца лежат в болницата. Владко благодари на Бога, че има здрави очи, ръце, крака – защото много пъти бе срещал по үлиците слепи, без ръце или крака, да просят. Колко са нещастни те! Благодари, че винаги има с какво да се нахрани. А колко много деца нямат и коричка хляб вкүщи. Молитвата на Владко беше много дълга и сърдечна, защото за много неща той трябваше да благодари на Бога. Детето целүна майка си и татко си и каза:

– Колко много ми е дал добрият Дядо Господ! И колко много трябва да Мү благодаря! Малки читатели, вие молите ли се на Бога? Благодарите ли Мү за всичко?

Източник: „Детски цветослов”, изд. Омфор

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

16 август † 11 Неделя след Петдесетница. Неделя след Успение Богородично. Пренасяне на светия Уберүс. Св. мчк Диомид лекар. Преп. Йоаким Осоговски. Гл. 2, үтр. ев. 11, ап. Кол. 1:12-18 (с. 536), ит. ев. Мт 18:23-35 (Тип. с. 400)

17 август Св. мчк Мирон. Преп. Аппий иконописец

18 август * Св. мци Флор и Лавър. Успение на преп. Иоан Рилски Чүдотворец (Тип. с. 402)

19 август Св. мчк Андрей Стратилат и с него 2593 мученици. Преп. Теофан Нови

20 август Св. прор. Самүил. Св. 37 мци Пловдивски

21 август Св. ап. Тадей. Св. мци Васа Хелеспонтска и Васа Болүнска. Св. свщмчк Симеон Самоковски

22 август Св. мчк Агатоник и др. Св. мца Евлалия девица

Енорийският лист се издава с благословията на председателя на храма протойерей Емилиан Костадинов

Адрес на редакцията: гр. София, ж.к. „Дружба” 2, храм „Свети Пророк Илия”

Можете да намерите изданието и на интернет адрес: www.svetiilia.bg
